

PRÍPADY
DREWA
FARTBERINGA

Pravidlá

VRAŽDY

JULIANNA
DEERINGOVÁ

Pravidlá
VRAŽDY

PRÍPADY
DREWA
FARTHERINGA

Pravidlá
VRAŽDY

JULIANNA
DEERINGOVÁ

i527.net

Copyright © 2013 by Julianna Deering

Originally published in English under the title

Rules of Murder

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2018

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-27-0

*Tomu,
ktorý všetko tvorí nové.*

- Jeden -

Sídlo Farthering stálo na konci dlhej kľukatej príjazdovej cesty, kde ho pred zvedavými pohľadmi ľudí chránil hustý dubový porast. Starý dom, ktorý sa nachádzal na hampshirskom vidieku, vyžaroval skôr vážnosť a vek než krásu, ale mal v sebe akúsi príjemnú symetriu, vďaka ktorej nebol úplne fádny. Dokonca aj teraz, keď sa z tmy vynáral iba jeho nejasný tieň, pôsobil dojmom dôstojnosti – možno ešte viac ako za bieleho dňa. Svetlá, ktoré by odhalili každý nerozvážny čin, zhasli a dokonca aj tí najbujarejší zhýralci sa už odtackali do svojich postelí.

Tmavomodrý Rolls Royce, ročník 1932, zabočil na príjazdovú cestu a zastal. Drew Farthering, ktorý sedel za volantom, prebehol pohľadom pozemok a zbieral odvahu priblížiť sa k domu, k svojmu domovu. Súdiatec podľa počtu áut na príjazdovej ceste, jeho neprítomnosť nezabránila Constance zorganizovať ďalší z jej víkendových večierkov. Nikoho neupozornil, aby ho čakali.

Ešte chvíľu si prezeral scénu, ktorá sa pred ním rozprestierala, a potom štuchol do spiacej postavy rozvalenej na sedadle spolujazdca.

„A sme tu.“ Nevedel, prečo šepká.

Jeho spoločník s námahou zaujal dôstojnejšiu polohu a rukou si prečesal plavé vlasy, vďaka čomu mu trčali do strán ešte viac ako predtým.

„Ešte stále je tu, však, Drew?“ spýtal sa so zívnutím a Drew vážne prikývol.

„Farthering je tu stále, Nick. Vždy bol a vždy bude.“

O malú chvíľu prekročili prah domu a vstúpili do chabo osvetlenej haly. Dennison rýchlo zareagoval na zvonec. Ako vždy bol dokonale upravený a primerane vážny a jediný, čo svedčilo o neskorej hodine, bol župan a papuče namiesto jeho zvyčajnej livreje. Dokonca aj v takom domáckom oblečení pôsobil dôstojne a elegantne.

„Nepovedali nám, že vás máme očakávať, pane. Poďte rýchlo dnu z toho dažďa.“

Vzal Drewov klobúk a mladík mu stisol ruku. „Ako sa darí, Denny? Vyzeraš ohromne.“

„Ďakujem za opýtanie, pane. Mám sa dobre. Dúfam, že Nicholas pamätal na to, kde je jeho miesto.“

Nick sa zaškeril.

„Jeho miesto bolo priamo uprostred všetkého, čo som vystrájal,“ povedal Drew. „Na to vždy pamätal.“

Nick objal majordóma okolo pliec a tuho ho stisol.

„Dekórum,“ pokarhal ho Dennison.

„Rád ťa znovu vidím, ocko,“ povedal Nick, ktorý si z otcovej výčitky nerobil ťažkú hlavu. „Ako sa tu mávate?“

„Môžem ťa ubezpečiť, že až do vášho príchodu celkom pokojne.“

Obaja mladíci sa rozosmiali.

„Starý dobrý Denny,“ zhodnotil Drew. „Farthering by bez vás nebol domovom.“

Nick zodvihol kufre, ktoré si priniesli z auta. „Vynesiem nám ich hore do izieb. Ocko, ty sa vráť do postele.“

Dennison sa obrátil k Drewovi s rozpačitým výrazom v tvári, čo preňho nebolo typické, a odkašľal si. „Ako som povedal, pane, neočakávali sme vás. Madam tu má hostí na víkend a...“

„A niekoho z nich ste museli ubytovať v Nickovej izbe. Nevadí. Zloží sa na pohovke v mojej pracovni, však, Nick?“

Nick sa zazubil: „Asi sa to netýka iba mojej izby, však?“

„Je mi to ľúto, ale madam...“

„Ubytovala niekoho aj v mojej izbe.“ Drewova tvár zväžnela. „A smiem sa spýtať...“

„Dennison? Čo je to tam dolu za hluk?“

Drew zdvihol hlavu k elegantne točitému schodisku. Constanca Farthingová Parkerová naňho žmúrila z horného poschodia, pretože nemala okuliare. Bola príliš márnivá na to, aby ich nosila.

„Prišiel mladý pán, madam,“ informoval ju Dennison.

Ružový saténový župan si ovinula tesnejšie okolo štíhlejšej postavy a s majestátnou povýšenosťou zostúpila do haly. Hoci už mala po päťdesiatke, stále sa jej darilo vyzerať mlado a v správnom svetle aj pomerne pekne.

„Neočakávali sme ťa, zlatko.“

„To som už zistil,“ odvetil Drew a perami sa dotkol namaľovaného líca, ktoré mu nastavila. „Netušil som, že je nutné rezervovať si izbu.“

„Samozrejme, že nie. Iba vás nemáme kam zložiť – teba a,“ pozrela na Nicka, ktorý ju pozoroval ponad Drewovo plece, „mladého Dennisona.“

„Myslel som si, že sme sa dohodli na tom, že do mojej izby je vstup zakázaný. Najmä po tom, čo sa stalo naposledy.“

„Pozri, zlatko, Honorii prišlo zle, nemali sme inú možnosť.“

„Možno by jej nebolo tak zle, keby bola vypila aspoň o liter džinu menej.“

Nick sa zachechtal, ale pod Constanciným prísny pohľadom smiech zamaskoval kašľom.

„A koho si tentoraz ubytovala v mojej izbe?“ spýtal sa Drew.

„Nejakého Masonovho priateľa.“ Constance najprv sklopila zrak a potom naňho pozrela s nevinným výrazom: „Skutočne sme netušili, že prídeš domov, Ellison. Hostia tu budú až dozajtra.“

Drew sa zamračil. Ellison ho volala jedine jeho matka. Nik iný sa neodvážil.

„Vyzerá to tak, že na moje priania sa opäť nebral ohľad.“

„Ale, zlatko, nemohol by si...?“

„V dome je toľko izieb a ty si ho musela uložiť práve do mojej spálne. Nežiadam predsa od teba tak veľa, najmä ak vezmeme do úvahy, že...“

„Že tento dom patrí tebe a ja tu žijem iba z tvojej láskavosti?“

Hlas sa jej podlomil pod náhlym záchvatom hnevu a Drew potlačil nutkanie odvrknúť jej.

„Že ide o *moju* izbu. To som chcel povedať, mama. Kto je to?“

„Už som ti povedala: nejaký Masonov priateľ.“ Znovu odvrátila zrak.

„Kto?“

„Je tu iba na víkend.“

„Kto je to?“

„Na tom nezáleží,“ povedala a vzdorovito zdvihla bradu. Drew sa otočil k majordómovi.

„Kto je to, Denny?“

„Istý pán Lincoln, pane,“ odpovedal Dennison čo najvecnejšie.

„Lincoln!“ Drew neveriacky vyvaloval na matku oči. „Dočerta, nestrpím ho vo svojom dome, nieto ešte vo vlastnej spálni!“

Schody bral po dvoch, nevšímajúc si matkine prosby, aby sa vrátil a spamätal sa. Počul, čo sa o jeho matke a Lincolnovi hovorilo pred dvomi rokmi v Monte Carle. Nedovolí, aby sa niečo také opakovalo v jeho vlastnom dome, priamo pod nosom jeho nevlastného otca.

Otvoril dvere svojej izby a lúč svetla z chodby dopadol na mohutnú posteľ s baldachýnom. Lincolnovu spiacu postavu

videl celkom jasne – vysokú, dobre stavanú, s plavými vlasmi uhladenými dozadu, aby nezacláňali široké aristokratické čelo. Na pravej ruke sa mu jagal honosný rubínový prsteň. Drew ho z duše nenávidel a ľutoval, že sa s ním vôbec niekedy zoznámil.

Podišiel k posteli, chytil muža za svalnaté rameno, ktoré mu vytŕčalo spod prikrývky, a vytiahol ho na perzský koberček. Lincoln s kliatím vyskočil na nohy, ale Drew mu nedal šancu zaprotestovať.

„Pozbierajte si veci,“ povedal hlbokým priškrteným hlasom. „Chcem, aby ste do piatich minút vypadli.“

„Hej, Farthering...“

„Päť minút a ani o sekundu dlhšie.“

Lincoln podišiel o krok bližšie k Drewovi, ktorý si ho premeriaval s chladným pohrdaním.

„Drew, prosím ťa.“ Do miestnosti vstúpil Mason Parker, ktorý so sebou priniesol aj svoj typický jemnocit. „Pán Lincoln za to nemôže.“

Pri pohľade na Masona sa výraz Lincolnovej tváre odrazu zmenil. Hnev vystriedali rozpaky. „Myslím, že ide o nedorozumenie...“

„To sotva!“ vyštekol Drew.

„Drew, pán Lincoln je náš hosť,“ dohovárať mu Mason. „Verím, že sa k nemu budeš tak aj správať.“

„Ale on,“ zaprotestoval Drew a v srdci sa mu rozpútala vojna medzi úctou k nevlastnému otcovi a hnevom. „Tento muž...“

„Drew,“ Mason mu položil ruku okolo pliec a pritiahol si ho k sebe. „Tvoja matka mi povedala, čo si počul o Monte Carle, a môžem ťa ubezpečiť, že nič z toho nie je pravda. Pán Lincoln a ja potrebujeme prediskutovať isté obchodné záležitosti, preto som ho poprosil, aby ostal na víkend spolu s ostatnými. Dúfam, že nebudeš mať nič proti.“

Drew stisol pery a pomaly napočítal do desať. „Pozrite,“ stíšil hlas, pretože vo dverách zbadal postávať Nicka, Dennisona aj Constance, „nepáči sa mi, že vás podvádžajú priamo vo vašom...“

„Drew!“ Mason sa síce snažil tlmieť hlas, ale Drew ho ešte nevidel takého nahnevaného. „Nepúšťajte sa do hádky. Odmietam počúvať hlúpe klebety a verím, že ty tiež. Samozrejme, máš právo vyhodiť zo svojho domu každého, koho si tu neželáš. Dúfam však, že kvôli svojej matke a mne sa spamätáš a budeš sa k nášmu hostovi pánovi Lincolnovi správať zdvorilo.“

Drew opäť napočítal do desať, tentoraz však na každom čísle chvíľku zotrval.

„Chcem späť svoju izbu,“ vyhlásil napokon. „A Nickovu.“

Mason sa usmial a otočil sa k Lincolnovi: „Prepáčte nám toto nedorozumenie.“

„To je v poriadku. To je v poriadku. Netušil som, že tu niekomu prekážam,“ povedal Lincoln a nesmelo sa usmial. „Cítim sa trochu trápne.“

„Dúfam, že zabudnete na to, čo sa tu stalo, a zostanete na večierok. Dennison vám postelie v inej izbe.“

„Ďakujem vám, pán Parker,“ Lincoln si prehodil župan cez hodvábne pyžamo. „Nič sa nestalo.“

Mason potľapkával Constance po ruke: „Vidíš, moja drahá. Nič sa nestalo.“

„To som rada, miláčik,“ povedala s krotkým výrazom v tvári a zavesila sa doňho. „Dobrá noc, pán Lincoln.“

„Dobrá noc, pani Parkerová,“ Lincoln sa strojene uklonil.

Mason odviezol Constance preč a Dennison vstúpil do spálne, aby pozbieral Lincolnove veci.

„Tadiaľto, pane,“ povedal po chvíli, „týmito dverami a na poschodie.“

Drew stál pri dverách s rukami prekríženými na hrudi a štvla ho každá minúta, ktorú muž strávil v jeho izbe.

„Dobrá noc, Farthering,“ povedal Lincoln a vykročil na chodbu za Dennisonom. Priateľské slová si však protirečili s protivným výrazom jeho tváre. „Bude to krásny víkend, však?“

„Nádherný,“ odpovedal Drew a zmohol sa na chladný, letný úsmev. „Som rád, že ste tu. Musíte nás znovu niekedy navštíviť.“

Lincoln odišiel, pochechtávajúc sa sám pre seba, a Drew za ním zaplesol dvere s takou silou, až sa okenné tabuľky v starých olovených rámoch zachveli.

„Len pokojne, človeče,“ povedal Nick a potom sa zazubil. „Všade dobre, doma najlepšie, nie?“

Drew sa mohol iba zasmiať.

Na druhý deň raňajkoval s nevlastným otcom na terase. Bolo príjemné júnové ráno, vlahé a zelené, a jemný opar nad zvlnenou lúkou za domom sa ešte nestihol rozplynúť. Väčšina hostí ešte spala.

Drew sa na Masona usmial. Pôsobil naňho ako typický spokojný muž stredného veku – hore rednúci, v strede príberajúci, s láskavými vráskami v kútikoch dobráckych očí. Muž stredného veku, ktorý si nežiada nič viac než pokoj.

„Je mi ľúto, ako som sa včera v noci zachoval,“ povedal a do šálky s čajom vložil lyžičku medu. „Nečakal som však, že práve on...“

„Už sa k tomu nevracajme,“ energicky ho zastavil Mason. „Povedz mi, ako si sa mal pri mori. Ty a Nick ste očividne v perfektnéj forme.“

„Dúfam, že nevyzniem ako rozmazané decko, ale už som sa tam nudil. Ľudia celý čas iba posedávajú, popíjajú a klebetia o najnovších škandáloch – ak sa, samozrejme, práve nehádajú.“

„A je mi jasné, že vy dvaja ste celý čas iba sekali dobrotu.“

Drew na mužov zhovievavý úškrn zareagoval pokrčením pleca a šibalským úsmevom.

„Nemôžem povedať, že by sme s Nickom nič nevyparatili. Ale iba sem-tam.“

Mason sa zasmial. „A nechcel si domov priviesť nejakú mladú dámu?“

„Čo, niekoho z tej bandy?“ Drew urobil grimasu.

„Napríklad dcéru plukovníka Saxonbyho?“ navrhol Mason. „Alebo to dievča od Pomphrey-Hughesovcov? Myslím, že sa jej páčiš. Určite sa v spoločnosti nájdu aj dobré dievčatá.“

Drew si do čaju pridal ďalšiu lyžičku medu.

„Samozrejme, že áno, ale zatiaľ som také nestretol. Jasné, s niekoľkými som si zatancoval, niečo vypil alebo strávil deň na pláži. Ale keď budem mať o nejaké dievča vážny záujem, nechcem, aby išlo o jedno z tých, ktoré sa už vláčili so všetkými mojimi kamarátmi.“

Mason odvrátil pohľad a Drew si odkášľal.

„Prepáčte, pane.“ So štrngnutím vrátil šálku na podšálku. „Keď sa rozhovorím, často táram nezmysly. Pri mori bolo naozaj krásne. Počasie bolo fajn a Bunny... Spomínate si na Bunny...?“

„Nerob to, prosím.“

„Čo?“

„Nehovor mi tie zdvorilostné frázy, mám ich už plné zuby. Ľudia rozprávajú hodiny a hodiny, ale v podstate nič nepovedia.“

„Pane...“

„A musíš ma oslovovať ,pane‘, Drew? S tvojou matkou som ženatý už desať rokov. Musí to byť stále ,pane‘?“

Drew sa pomrivil na stoličke.

„Nikdy mi nenapadlo, že by som vás mohol oslovovať inak,“ povedal odľahčeným tónom. „Pán Parker mi pripadalo trochu strohé a ,Mason‘ príliš drzé. Čo teda navrhujete?“

„Neodvažujem sa požiadať ťa, aby si ma volal otec, keďže viem, aký si mal vzťah s vlastným otcom. A uvedomujem si, že som pre teba v podstate ani otcom nebol, keďže za ten čas na všetko dohliadal Dennison. Neviem, chlapče, ale to „pane“ mi pripadá také vzdialené.“

Drew sa naňho priateľsky usmial. „Nechcel som, aby to tak znelo. Neviem, či poznám lepšieho človeka, ako ste vy. Vážim si vás viac než kohokoľvek iného na svete.“

Už keď to vyslovoval, vedel, že klame, ale išlo o láskavú lož. Ako si mohol vážiť niekoho, kto dopustil, aby po ňom Constance tak šliapala? Tak či onak, Drew si Masona veľmi obľúbil.

„Si mi blízky ako syn,“ povedal Mason, „a mám ťa veľmi rád. Viem, že sme si nikdy neboli obzvlášť blízki, ale potešilo by ma, keby sme boli priateľmi, ak chceš.“

Drew dobre vedel, aký je život s Constance. Spomínal si na obdobie, keď jej Mason dvoril. Bol čerstvým vdovcom a nemal deti ani príbuzných – okrem mladej netere kdesi v Amerike –, nikoho, kto by zaplnil prázdne miesto v jeho srdci.

„Bude mi veľkou ctou, pane,“ povedal napokon Drew a Mason mu stisol plece.

„Som rád, že si opäť doma, chlapče. Bez teba to tu nebolo ono.“

„Asi som tu urobil poriadny rozruch. Mrzí ma to.“

„Nič si z toho nerob. Teraz už na tom nezáleží. Bol by som však rád, keby si o svojej matke nezmyšľal tak zle. Vieš, ako radi ľudia klebetia. Najmä tí, čo nemajú nič iné na práci.“

„To je jedno z rizík života v spoločnosti,“ prisvedčil Drew, ale tentoraz mal jeho úsmev horkú príchuť. „Jednoducho nemôžem znieť, že vám ubližuje, pane.“

„Ja jej dôverujem.“

Drew sa na okamih odmlčal a pozoroval párik drozdov, ktorí poskakovali po vetvičkách kvitnúceho rododendronu.

„Dobre, už nebudem robiť žiadne scény s vašimi hosťami,“ povedal nakoniec. „Ale iba ak pôjde o *vašich* hostí.“

„To rád počujem. Jedným z nich bude aj Rushford.“

„Dobre teda, budem si užívať príjemný víkend ako hosť vo vlastnom dome. To môže byť zábavné.“ Drew odmietol tancier praženic, ktorý mu ponúkol otčim, a namiesto toho si vzal ďalší toast. „Áno, aspoň si nachvíľu odpočiniem od pitia, tancovania a prechádzok po pláži. Tu môžem piť, tancovať a prechádzať sa v záhrade.“ Vzdychol si s predstieranou spokojnosťou: „Veru, zmena *je* korením života.“

„Čo keby si začal so mnou podnikáť?“ navrhol Mason. „Vo Farlinforde máme zaujímavé nápady v oblasti rafinovania, ktoré by ťa mohli zaujímať. Možno tým vyvoláme novú priemyselnú revolúciu. Prestavali sme aj kancelárie vedenia. Mal by si sa na ne prísť pozrieť.“

Drew sa zasmial. „Určite prídem, ale myslím, že na to, aby som pracoval len tak pre zábavu, som ešte príliš mladý a zároveň ešte nie taký zúfalý. A mimochodom,“ dodal už vážnejším tónom, „minulý týždeň som v novinách čítal o McCutcheonovi. Pracoval vo výskume, však?“

„Strašná smola,“ prikývol Mason. „Bol taký mladý! V laboratóriu sa vyznal dobre, takže nechápem, ako sa mohol dopustiť takej chyby. Človek s takými skúsenosťami! Nepekne smrť.“

„Mal rodinu?“

Mason pokrútil hlavou: „Žiaľ, vyzerá to tak, že bol sám ako prst.“

„Predpokladám, že mal niečo spoločné so zmenami, o ktorých ste mi hovorili,“ povedal Drew. „Bolo to niečo významné?“

„Neviem,“ priznal Mason. „Tvrdil, že má na dosah niečo veľké. Ale napokon, to hovorieval vždy, a výsledky žiadne. Škoda, škoda, mal pred sebou sľubnú kariéru.“

„Je pravda, že z hodín chémie si pamätám žalostne málo, ale rád by som sa pozrel na to, čo robíte vo Farlinforde. Snád

nejako prispejem k tej vašej malej revolúcii. Ale nie tento víkend. Plánujem sa zoznámiť s novými ľuďmi. Možno nájdem to dievča, na ktoré ste sa pýtali.“

Mason vstal a vložil si noviny pod pazuchu. „To mi pripomenulo, že k nám príde na niekoľko dní moja neter Madeline spolu s priateľkami z Ameriky. Možno sa ti jedna z nich zapáči. Spravil by si mi veľkú láskovosť, keby si ich povodil po okolí.“

Drew zdvihol šálku do vzduchu ako na prípitok: „K vašim službám.“

Keď Mason odišiel, Drew sedel pri stole sám až do chvíle, keď vo dverách na terasu uvidel postávať zavalitú pani Devonovú.

„Bré ráno, pani D.,“ vstal. „Väri ste neprišli po riad z raňajok?“

„Ak ste už dojedli, pán Drew,“ odvetila a svižným krokom vošla na terasu s táckou v rukách.

„Čo sa stalo Ivy?“

„Vôbec nič, pane,“ odvetila pani Devonová a začala na kôpku ukladať špinavé taniere. „Povedala som jej, že dnes ráno upratujem ja. Viete, chcela som si byť istá, že máte všetko, čo potrebujete, keď už je to vaše prvé ráno doma.“

„Všetko bolo skvelé, pani D. Praženica bola jedna báseň ako vždy. Nick môže ľutovať, že nevstal skôr.“

„Ó, nie, pane. Ten darebák bol v kuchyni ešte pred úsvitom a kradol mi klobásky z panvice skôr, než sa poriadne prepekli. Potom sa pobral von, bohvie kam.“

„Máte pravdu, to vie iba Boh,“ skonštatoval so smiechom Drew. Vzápätí pred domom začuli akýsi *rachot*. „*To nebude Nick.*“

Drew sa rozbehol k zábradliu terasy a ostril do diaľky. Na príjazdovej ceste sa objavil malý dvojmiestny kabriolet, v ktorom sa tlačili tri dievčatá. Auto podskočilo a dievčatá svojím smiechom a výskaním prehlušili aj kašľajúci motor. Po

pätnástich metroch motor zhasol a vzápätí sa znovu prebral k životu za mohutného smiechu pasažierok a šoférkiných nádvok. Drew síce netušil, prečo ženám za volantom nikto nedôveruje, ale aj tak mal rovnaký názor ako väčšina mužov. Keď auto zastalo, zišiel dolu schodmi.

Vodička mu zamávala s rozžiarenou tvárou a koketne naklonenou hlavou s plavými vlasmi ostrihanými na mikádo. „Sme tu!“ zvolala vysokým detským hlasom, ktorý sa vôbec neponášal na ten, aký používala pri nadávkach.

„Vitajte na Fartheringu, slečna Parkerová,“ privítal ju so zdvorilou rezervovanosťou a otvoril jej dvere.

Všetky tri dievčatá sa zachichotali, ale tmavovláska sediaci v strede rýchlo odvrátila pohľad, predstierajúc, že niečo hľadá v kabelke. Keď si Drew uvedomil, že sa pomýlil, obišiel auto dookola a otvoril dvere na mieste spolujazdca.

„Slečna Parkerová,“ zopakoval a podal brunetke ruku.

Prekvapila ho šibalským úškrnom, pevným stiskom ruky a inteligentnými očami, ktoré mali farbu kvietkov zimozelené. „Tak ste ma napokon našli.“

„Hej, aj ja som tu!“ zaprotestovalo dievča naľavo, ktoré Drew nechtiac zatlačil ešte viac do kúta, keď podal ruku Madeline.

„Tisíckrát prepáčte,“ usmial sa na útlu červenovlásku a galantne jej pomohol vystúpiť z vozidla. Potom podal ruku Madeline. Plavovláska za volantom počkala, kým pustil Madeline, a už mu podávala svoju dlaň. „Nezabudnite na Kuriatko,“ zahrkútala.

„Má Kuriatko aj nejaké meno?“ spýtal sa a ruky si zamyslene založil za chrbát. „Alebo vám na menovku na stole máme napísať iba ‚Kuriatko‘?“

Ostatné dievčatá sa znovu rozchichotali. Plavovláska sa s veľavravným úškrnom na červených perách posunula na jeho stranu vozidla, vystúpila a chytila ho pod pazuchu.

„Browerová. Muriel. Ale *vy* ma môžete volať Kuriatko. Ako môžete šoférovať po nesprávnej strane? A áno, chcem, aby ste mi ukázali okolie.“

„Teší ma, slečna Browerová,“ povedal Drew a hladko jej vykĺzol z ruky. Potom sa otočil k ostatným: „A vaša druhá priateľka, slečna Parkerová?“

„Tá, ktorú ste takmer rozdrvili, sa volá Carrie Hollandová.“

„Nič si z toho nerobte,“ zazubila sa naňho červenovláska.

Jej úsmev bol nákazlivý, takže jej ho okamžite opätoval. „Teší ma, slečna Hollandová.“

Muriel sa k nemu priplichtila a znovu ho chytila pod pazuchu. „Zlatičko, čo keby sme začali tým, že ma povodíte po svojom zámku?“

„Len čo si zložíte veci, všetko vám poukazujem,“ navrhol Drew a znovu sa vyslobodil z jej zovretia. „Zatiaľ niekoho zoznením, aby vám vyniesol batožinu a...“

„Strýčko Mason!“

Madeline vybehla po kamennom schodisku a vrúcne muža objala.

„Drahá Madeline, tak rád ťa znovu vidím!“ Mason si ju pritiahol k sebe a nadšene ju pobožkal na líce. „Je úžasné, že si priviedla aj svoje priateľky.“

Nasledovalo ďalšie rýchle kolo zoznámení a potom sa všetci odobrali do domu. Drew kráčal posledný a neodpustil si letný pohľad na Madeline Parkerovú. Bola vysoká – len o pár centimetrov nižšia ako on –, elegantne štíhla a krásne ženská. Na Masonovom písacom stole vídal jej fotografiu: nemotorné dievča vysoké ako žirafa, ktoré sa so širokým úsmevom zvrátilo na pláži v Atlantic City. Nedalo sa poprieť, že medzi dvanástym a dvadsiatym druhým rokom bol značný rozdiel.

Víkend možno napokon nebude taký zlý.